

— Ами кой обработва градинитѣ, кой полива цвѣттята, отъ които по цѣлъ день събирашъ твоя дѣхавъ медъ?

Пчелата виновно мълчала.

— Ти вече никога не ще се докоснешъ до прекраснитѣ цвѣтя въ Моитѣ градини — извикалъ Твореца. Отъ сега съ мжка ще събирашъ медъ отъ земнитѣ трѣвища и цвѣтя и за наказание хората ще ти взематъ всичко, което ти ще съберешъ!

Разплакала се пчелата, замолила се на дѣда Господа да ѝ прости.

— Не само една лъжичка, но всичкия събранъ медъ бихъ му дала, само да остана въ твоитѣ градини, Господи!

Но Господь смръщилъ чело и останалъ неумолимъ. Затворилъ райскитѣ врата и прогонилъ свидливата пчела.

Веса Паспалеева

МОЛБА

Малкото поточе
Цѣла нощъ клоkochи,
моя сънь смущава,
мира ми не дава,
чудни пѣсни пѣе,
смѣй се и лудѣе.

Престани, поточе,
буйно да клоkochишъ,
твоятъ шумъ ми пречи
да заспя тази вечеръ!

... И поточето игриво
стана тихо, мълчаливо.

Симеонъ Гатевъ